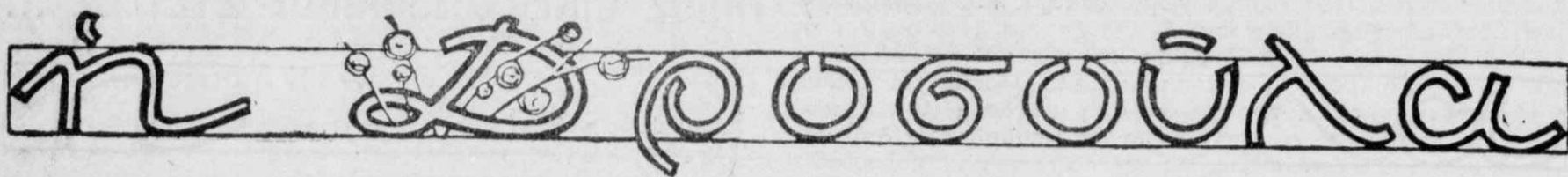


ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.



(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Κάθε παιδί και συνομήλικό του, τόν ήθελε παρέα του, γιατί πάντα και στο χωριό ο Δήμαρχος τόν έπαιρνε «μέ τους καλούς-καλούς» και καθότανε στο καφενείο.

Οι υπάλληλοι, μικροϋπάλληλοι της έπαρχίας, ο αστυνόμος, οι γραμματικοί, του θγάζαν το καπέλλο:

— Καλημέρα σας, κύριε Ρούφουλα!

— Καλή σας ήμέρα, άπαντούσεν αυτός άργά - άργά και κυττάζοντας πάντα μπροστά του.

Θά ήταν πλέον ως δεκαοχτώ χρόνων, μά είχε μία άνάπτυξη μεγάλη. Το πρόσωπό του είχε κάτι το λευκό, το μαλακό, του παιδιού που άνατράφηκε με χάδια.

Στο σπίτι, πριν να θγή, του σιδερώναν πάντοτε τά ρουχα του, που συμμαζεμούς δέν είχαν. Πάντα τά σακκάκια του ήσαν πλατεία — προβλεπτικός ο Δήμαρχος του τά έπαιρνε εύρύχωρα — πάντα τά μανίκια του κοντέναν, πάντα τά παπούτσια του ήσαν χοντρά — με δυο σόλες και καρφωμένα τάθελε ο κύρ-Παναγής, να μη τρυπάνε γρήγορα — και στραβοπατημένα λίγο δεξιά.

Έν τούτοις όμως το μπαστουνάκι δέν του έλειψε ποτέ, ένα άνθος στην κομβιοδόχη, — γαρύφαλλο κατά προτίμησιν, — και ένα μαντήλι στην επάνω τσέπη του σακκακιού του.

Άμόρφωτος, καθώς ήταν, και χωρίς άνατροφή, κακομαθημένος από χάδια, χαλασμένος από τά παινέματα, φουσκωμένος από τους δασκάλους του, που όλο τόν κολάκευαν, για να φανούν καλοί στο θείο του, αυθαδιασμένος και υπερρόπτης, γιατί τά νόμιζε όλα στον κόσμο εύκολα γι' αυτόν κι' όλα φκιασμένα για να τόν δουλεύουν, παίρνοντας χωρίς να διαβάξη και να καταλαβαίνη το χαρτί και στο Γυμνάσιο άκόμη με μέσα, τίποτε δέν ήξερε, τίποτε δέν φρόντιζε να μάθη, δέν μπορούσε να σκεφθή και να καταλάβη το καλό και να διακρίνη το ώραϊον. Έλεγε διαρκώς άνοησίες, τις όποιες πάντα θαύμαζε ή παρέα του και χειροκροτούσε, όχι γιατί τις έπιδοκίμαζε, αλλά γιατί ο Γούλης ήταν Ισχυρός και πλούσιος συγχρόνως...

Ένα καλό μονάχα είχε κατορθώσει από τότε που άρχισε να μαθητεύη στο Γυμνάσιο της άντικρυνης μεγαλουπόλεως: Να κάνη τη μη-ερα του να φαίνεται κι' αυτή κυρία, «πολύ καθώς πρέπει», να συγυρίζη πειά το σπίτι της, να ντύνεται ή πάντοτε ξεκάλτσωτη αυτή και να δέχεται τών υπαλλήλων τις κυρίες. Αυτό την επηρέασε πολύ τη Ρουφουλίνα.

Τώρα άρχισε κι' αυτή να μιλάη «μ' έλληνικουρες σαν τις Αθηναίες».

Έλεγε π. χ. για το σπίτι της:

— Το επάνω πάτωμα και το έ κ ά τ ω πάτωμα...

Και επειδή ο Γούλης, μαζί με τόν παππού του, της φέραν κάποτε ένα ρολόγι, ένα ζυπνητήρι τών επτά δραχμών της έποχής εκείνης, για να δείξη ότι έχει και ρολόγι, σαν πετεινός διαλαλούσε σ' όλη τη γειτονιά την ώρα, στη γειτονιά, που είχαν ως τώρα για ρολόγι της τόν ήλιο, που έπεφτε στις μάνδρες ή την καμπάνα του σχολείου του χωριού.

— Τι ώρα είναι, είπες κυρά-κουμπάρα; Ό χ θ ώ παρά τέταρτον.

Την χρήσιν του ρολογιού δέν την έγνώριζε καλά. Έμαθε να θρίσκη τις ώρες, μά τά λεπτά δέν τά καταλάβαινε καλά. Έπειδή όμως ήχησεν ώμορφα στ' αυτιά της ή φράσις «παρά τέταρτον», την έκολλούσε σε κάθε ώρα όπου έλεγεν, έτσι άπλωσ και μόνον για εντύπωσι.

— Έ φ θ ά παρά τέταρτον, κυρά Γιαννακίνα μου!

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ, ΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΙ ΑΝΤΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

Όταν ή Ρουφουλίνα δεχότανε τών υπαλλήλων τις κυρίες, ήτανε άπόλαυσις. Μίλούσε πάντα για τά πλούτη της, τί φαί έφαγαν χθές, τί προχθές, πώς ο Ρούφουλας θέλει το πιλάφι σπιρωτό κ.τ.λ. κ.τ.λ.

— Ά, είναι ιδιότροπος πολύ ο Παναγής στο φαγητό. Λίγο να μην είναι πετυχημένο, δέν το άγγίζει καν στο στόμα του... Μά έμένα, να σάς πω την άμαρτία μου, μου άρέσει πολύ

ή «τσικνα». Ποϋ να μυρίση όμως ταικνισμένο φαγητό ο Παναγής... Δέν ξέρετε τί καλομαθημένος που είναι!...

...Ο Γούλης όμως έχει γούστο άριστοκρατικό — έμοιασε του παππού του—λίγο να μην είναι καλό το φαί, όπως το θέλει αυτός — καλόμαθε και στη χώρα — δέν το «γλωσσιάζει» που λέτε, κυρία άστυνόμενα, και μία ήμέρα χάλασε ο χ θ ώ αυγά, έως ότου να πετύχη ένα μάτι.

— Μά βλέπεις το παιδί πήγε και στο Γυμνάσιο.

Έλεγε πάντα ή κυρά Παναγίνα για το θούτρο, ότι το ρίχνει στο φαί με την κουτάλα για τόν Ρούφουλα, ότι δέν μπορεί να κοιμηθή αν το κρεβάτι του δέν είναι μαλακό σαν πούπουλο και γι' αυτό του ξένει τά στρωσίδια κάθε μέρα, είν «καλομαθημένος» βλέπεις, κι' έφθανε και στη Δροσοϋλα, που δέν έννοεί να νοικοκυρευθή και όλο ζημίες της κάνει και δέν «ρουπώνει» από το φαί.

— Τι τραβάμε και με τις ξένες τις σπορές!...

Η άλήθεια όμως είναι ότι ή Δροσοϋλα δέν έκανε ζημίες, αλλά αυτή ήθελε να φαίνεται πως έχει πιάτα μπόλικά και γυαλικά εν άφθονία και όλο τά σπάει ή ύπηρέτρια, μά αυτά δέν σώνονται ποτέ τους!...

— Ο γυιός σας είν' κοτζάμ παλληκαράκι! της λέγανε ή έπισκέπτριες. Σπουδάξει στο Γυμνάσιο; Και τί έπιστήμη, λέτε, να του δώσετε;...

— Ο μπαμπάς του θέλει να πάρη... τη δική του, ο παππούς του λέει να τόν σπουδάσουμε για Δήμαρχο, εγώ όμως προτιμάω να γίνη... φοιτητής!

— Έξυπνος, πολύ χαριτωμένος, να σας ζήση.

— Έδειχνε, καλέ, από μικρός. Λίγων μηνών μόλις ήτανε, και γνώριζε τόν μπαμπά του. Έλεγε «τατά». Και πως καταλάβαινε και το γλυκό! Πάντα μάς φώναζε κό-κό κό-κό.

— Κακά... τά έλεγε κι' αυτά;

— Τά έλεγε.

— Έ, κυρά-Παναγίνα μου, ζύπνησε σήμερα ο κόσμος. Τα παιδιά γεννιούνται με τά μάτια άνοιχτά.

— Μία φορά, έλεγε ή κυρία ειρηνοδίκου, όλος ο κόσμος ήσανε κουτάβια.

Και έπειτα έρχόντουσαν και στα φορέματα. Η κυρία Ρουφουλίνα προτιμούσε το τακούνι το ψηλό.

— Δίνει και άνάστημα, βλέπεις

Η κυρία ειρηνοδίκου έλεγε πως τά μεγάλα σκουλαρική, είναι τώρα πολύ της μόδας πειά. Τά είδε να τά φορούν και όλες ή καλές κυρίες στο Κιάτο της Κορίνθου, που ήταν δικολάβος ο κ. ειρηνοδίκης πριν.

Έκεί μάλιστα, όταν θγαίναν τά κεράσια, ή καλές κυρίες κρεμόνε και στ' αυτιά τους απ' αυτά, έτσι για το καλό.

— Έχουμε και ήμεις κεράσια, που είναι νόστιμα σαν βύσσινα.

— Στο Βόλο, φκιάνουν, λέει, είπε και ή κυρία του γραμματικού, γλυκό με τά κεράσια.

— Μά δέν είδα εγώ, πετάχτηκε και ή κυρία δικηγόρου, να φκιάνουνε στο Αίγιο γλυκό με τά άγρια τά σϋκα;...

— Άμ' δέ μουλεγε έμένα ο κουμπάρος μου, που είναι και ζωέμπορος και γυρίζει τόν κόσμο και μαθαίνει, πως στη Ζάκυνθο φκιάνουν γλυκό με πράσινα καρύδια.

— Πφ! φαρμάκι θάνε!

— Χμ! «Κάθε τόπος και ζακόνι, κάθε μαχαλάς και τάξι», έλεγεν ή άστυνόμενα.

Και σαν χωρίζοντουσαν και φευγαν, ήσαν όλες εύτυχείς και όλες εύχαριστημένες.

— Πήγα, θρέ άδερφέ, έλεγαν στους άνδρες τους, στην κυρία Ρούφουλα και πέρασε λίγο ή ώρα. Κυρία καθώς πρέπει. Άκούς και μία κουβέντα παραπάνω κι' άνοίγει το μολό σου λίγο!... Μπα, κοντέψαμε να μουχλιάσουμε έδω πέρα!

Και όταν πάλι το θράδυ άνέβαινε ο Ρούφουλας στο σπίτι του και έβλεπε στρωμένο το καλό τραπεζομάντηλο και ένα πλήθος φλυτζανιών με κατακάθια καφέ στην άκρη, φώναζε:

— Τι καφέδες είναι πάλι αυτοί; Τι σπατάλες είναι τούτες;...

— Ο καφές ακρίβηνε, ή ζάχαρη έπήγε μία και σαράντα!...

— Μη φωνάζεις, Παναγή, του έλεγ' ή γυναίκα του, και ήσαν όλες ή καλές κυρίες έδω πέρα... Να μη τις κεράσω

Έναν καφέ; Τι νά τους δώσω, αμα δέν τους φκιάσω Έναν καφέ; Έχουμε τὸ γλυκὸ, ἔχουμε τὸ θούτημα;... Νοικοκυράδες εἶν' κί' αὐτές. Γυναίκες εἶν' τοῦ κόσμου, πὺ ἔχουν ἰδί τὰ μάτια τους... Ἀριστοκρατία, ὅπως λέει κί' ὁ Γούλης — ἡ ὥρα του ἢ καλή. Έναν καφέ νά μὴ προσφέρω;... Ἄφησε π' ἀνοίγει κί' ἐμένα τῆς καυμένης τὸ μυαλό μου καὶ μαθαίνω καὶ τί γίνεται καὶ παρεκεῖ, στὸν κόσμο τὸ μεγάλο καὶ στὰ σπίτια τὰ ἀρχοντικά.

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΑ ΜΑΖΕΪΚΑ

Μιά φορά — μεγάλο γεγονός για τὸ χωριό — ἐπῆγε ὁ Δήμαρχος γιὰ νά θαφτίση στὰ Μαζέϊκα, ἕνα ταπεινὸ χωριουδάκι τοῦ Μωρηᾶ, κί' ἐπῆρε καὶ τὴν κόρη του τὴ Ρουφουλίνα.

Ἐπὶ μιὰ βδομάδα ἡ γειτονιά ἀντηχοῦσεν ἀπὸ τὶς προετοιμασίες πὺ... ἔπρεπε νά γίνουν γιὰ τὸ ταξίδι τῆς Ρουφουλίνας, πὺ διαλαλοῦσε τὰ φαγητὰ πὺ φκιάνανε καὶ τὰ «φωτίκια» τοῦ νεοβάφτιστου. Τὰ «φωτίκια» αὐτὰ δέν ἦσανε παρὰ λίνος ἄσπρος χασές καὶ κάτι πρόστυχες κόκκινες κορδέλλες, παλαιές, πὺ θρέθηκαν σ' ἕνα κουτί στοῦ Ρούφουλα τὸ μαγαζι, ἀπάνω σ' ἕνα ράφι. Στὴ μιὰ τὴν ἄκρη μάλιστα πὺ τὶς ἔβλεπε ὁ ἥλιος, ἦσανε λιγάκι ξασπρισμένες. Αὐτὸ ὅμως δέν ἐμπόδιζε τὴ Ρουφουλίνα νά φωνάζη δυνατὰ γιὰ ν' ἀκούη ἡ γειτονιά:

— Φόρεμα ἀρχοντικό. Πρώτη φορὰ ἔγινε τέτοιο!

Ὅταν ξεκίνησε ἡ θάρκα τὴν ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως καὶ προχώρησε λιγάκι, ἀναγκάστηκε νά γυρίση πάλι πίσω, γιὰ τὴν Ρουφουλίνα εἶχε λησμονήσει τὴν ὀμπρέλλα τῆς καὶ θὰ τὴν ἔκαιγεν ὁ ἥλιος.

— Ἐκεῖνο τὸ κοψόχρονο, ἡ Δροσοῦλα, φταίει, τὸ ξεμυαλισμένο, νά γυρίσω καὶ ἐγύρισα!...

Ὅταν ὅμως γύρισε, δέν θυμήθηκε τὴν ἀπειλή τῆς. Τόσον εἶχε εὐχαριστηθῆ ἀπὸ τὶς τιμές τῶν Μαζέϊκων καὶ τόσον φαινόταν κατάπληκτη ἀπὸ τὸ ταξίδι τῆς, πὺ ὅ,τι κί' ἂν τῆς ἔλεγαν ἢ ἄλλες γυναικοῦλες, αὐτὴ σοῦφρωνε τὰ χεῖλη τῆς καὶ τοὺς ἀπαντοῦσε:

— Μμμ! τὰ ξέσω ἐγὼ αὐτὰ!... Αὐτὰ τὰ εἶδα καὶ στὰ Μαζέϊκα.

Ἡ:

— Πφ! Ἐχουν τὰ Μαζέϊκα ἕνα σωρὸ ἀπὸ δαῦτα!

Ἡ ἄλλες τῶν ὑπαλλήλων γυναικοῦλες, γυναικοῦλες κοινές κί' αὐτές καὶ ἀπὸ χωριά ἢ μικροεπαρχίες πὺ πήραν ἕνα κουτσουπάλληλο καὶ βγῆκαν λίγο παραέξω ἢ δέν ἐννοοῦσαν, ἢ ἔκαναν πὺ δέν ἐννοοῦσαν τὶς ἐπιπασμάρες τῆς κυρᾶ-Παναγίνας... Ἄλλὰ καὶ ἂν τὶς ἐννοοῦσαν, δέν τολμοῦσαν νά μιλήσουν γιὰ τὸ «πολιτικό σπίτι» ἦταν τὸ σπίτι τῆς καὶ μποροῦσαν νά τὴν δυσαρστήσουν! Κί' ἔπειτα τί θὰ γινότουσαν; Νά ἰδοῦν τὸν ἄνδρα τοὺς σκαπετισμένον στὸ Τζουμέρκα;

Ὅλα καλὰ λοιπὸν καὶ ἄγια, ὅλα σωστά, σοφὰ, χαριτωμένα, ὅλα πρωτότυπα καὶ ἀξιοθαύμαστα ὅσα ἔλεγεν ἡ Ρουφουλίνα.

Γι' αὐτὸ καὶ μιὰ φορά πὺ διωρίστηκε καινούργια δασκάλα στὸ χωριό, μιὰ κόρη Ἀθηναία, «τετραπέρατη», «κάλτσα τοῦ διαόλου», καὶ πῆγε νά ἐπισκεφθῆ τὴν κυρία Ρούφουλα καὶ τῆς διηγείτο τῶν Ἀθηνῶν τὶς χάρες καὶ τῆς ἔλεγε γιὰ τὰ ἀρχαῖα, καὶ τῆς ἔλεγε γιὰ τὴ Βιβλιοθήκη ὅπου εἶνε ὅλη ἀπὸ μάρμαρο, καὶ τῆς ἔλεγε γιὰ τὴν Ἀκρόπολι, πὺ ἔρχονται ἀπ' τὴν ἄκρη τῆς γῆς γιὰ νά τὴν δοῦνε...

— Νά πάτε, νά πάτε καὶ σεῖς, κυρία-Ρούφουλα, ἀξίζει νά ἰδῆτε τὰ ἀρχαῖα.

Γι' αὐτὸ, λέμε, ἡ Ρουφουλίνα τῆς ἀπήντησε:

— Πφ!... τί νά ἰδῶ!... Τὰ «μπούχτσια» ἐγὼ αὐτὰ στὰ Μαζέϊκα.

Γι' αὐτὸ, τὸ ξαναλέμε, οὔτε ἡ δασκάλα αὐτὴ τόλμησε νά τῆς ἀντιμιλήσῃ. Ἄν ἔκανε κάτι τέτοιο, ὁ Δήμαρχος θὰ τὴν ἐδιώχνε ἀπ' τὸ χωριὸ ἀναυλῆ.

Ἐννοεῖται ὅτι μ' ὄλην αὐτὴ τὴν κοσμικὴ

τὴν κίνησι πὺ ἄρχισε νά μπαῖνη στὸ σπίτι του, ὁ Ρούφουλας κάθε ἄλλο ἦτανε παρὰ εὐχαριστημένος.

— Πῆραν τὰ μυαλά σας ἀέρα, μοῦ φαίνεται... ἔλεγε διαρκῶς στὸ γυιό του καὶ στὴ γυναίκα του. Μὲ τὰ «σοῦρτα φέρτα» δέν βγαίνουνε τὰ χρήματα... Ἐσοδεύουμε, ἔσοδεύουμε, ἔσοδεύουμε παράδες μ' αὐτὰ, καὶ τὸν κόσμο δέν θὰ τὸν ρουπῶνω ἐγὼ ἀπὸ γλυκά... Ἰδρωσα αἷμα ἐγὼ γιὰ νά κἀνω λιγα χρηματάκια. Δέν τάκαμα γιὰ νά μοῦ τὰ φάη ὁ ἕνας κί' ὁ ἄλλος...

— Μὰ ζοῦμε σὲ κόσμο, Παναγῆ μου, τί νά κάμουμε; Κλειστὸ θὰ τὸ κρατήσοῦμε τὸ σπίτι; Τί νά κάμουμε, γιὰ πὲς μας, τί νά κάμουμε;

— Νά σὰς καμωθῆ νά σκάσετε!... Σουαρέδες δέν θέλω γὼ δῶ μέσα... Καφενεῖο δέν θὰ τὸ κἀνω ἐγὼ τὸ σπίτι μου. Κί' ἔπειτα γυρίζοντας στὸ γυιό του τοῦ φώναζε:

— Αὐτὰ ἔμαθες ἐσύ, μωρὲ, εἰς τὸ σκολεῖο;... Ἐ; Μὲ τὸ βελόνι τὰ μάζεα ἐγὼ, μὲ τὸ σακκί ἐσύ θὰ μοῦ τὰ ἔσοδέψης;

Καὶ κατέβαινε μουρμουρίζοντας στὸ μαγαζι, μὲ τὸ «ταμπάρο» του πὺ κίτρινο καὶ πὺ τριμμένο ἀπὸ τὴν πολυκαίρια, μὲ τὴ σκούφια λυγδιασμένη πειὰ ἀπάνω στὸ κεφάλι του, καὶ σοῦρνοντας τὰ παληοπάπουτσά του, πὺ πάντα μ' ἀνοίχτὰ τὰ λάστιχα καὶ ξετεντωμένα πειὰ ἀπ' τὸν καιρὸ καὶ τὴν πολλὴ τὴ χρῆσι, φαινότουσαν σὰν νά χασμουριόντουσαν ἢ σὰν νά ξεκαρδιζόντουσαν ἀπὸ τὰ γέλια...

Καμμιά φορά ἐπενέβαινε ὁ Δήμαρχος.

— Δέν μοῦ λὲς, ἀσκητήριο τὸ ἔκαμες τὸ σπίτι σου;

— Γιατί;

— Γιατί δέν θέλεις, λέει, νά δεχθῆς κανένα. Τί κατάστασις εἶνε αὐτὴ; Πολιτισμένη οἰκογένεια, πὺ ἀκούστηκε ποτὲ νά κλειδῶνῃ μὲ μάνταλα τὶς πόρτες τῆς καὶ νά μὴ δέχεται τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους;

— Ἐγὼ δέν πολιτεύομαι.

— Πολιτεύομαι ὅμως ἐγὼ. Καὶ ὅταν πολιτεύομαι ἐγὼ, ἔχομε ἀνάγκη ὄλων: καὶ τὸν εἰρηνοδίκη καὶ τὸν ἀστυνόμο καὶ τὸν ἔφορο... Πὺς θὰ μᾶς κάνουν τὶς δουλειές μας;

— Δήμαρχο θὰ τὸ κἀνῃς τὸ κορίτσι σου;

— Δέν θὰ τὸ κἀνω Δήμαρχο, ἀλλὰ ὅταν εἶμαι Δήμαρχος ἐγὼ, κἀνεις τὶς δουλιτσες σου καὶ σύ. Ἡ τὰ λησμονεῖς; Τρέξε, Δήμαρχε, στὸν ἔφορο νά κατεβάσῃ αὐτὸ τὸ φόρο, τρέξε στὸν εἰρηνοδίκη νά βγάλῃ ἔτσι τὴν ἀπόφασι γιὰ κείνον τὸν χρεοφειλέτη. Τρέξε, Δήμαρχε, ἐδῶ, τρέξε, Δήμαρχε, ἐκεῖ... Καὶ θὰ σοῦ φᾶν τὸ σπίτι ἔπειτα ἂν σοῦ φᾶνε καὶ μιὰ κουταλιά γλυκὸ;...

Τί νά κάμῃ καὶ τί νά γίνῃ; Εἶδε κί' ὁ Ρούφουλας ὅτι ὁ πεθερός του εἶχε δίκην κί' ἔσκυψε καὶ λούφαξε:

— Κυτῶστε, τοὺς εἶπε μοναχά, δέν θέλω ἐπισκέψεις κάθε μέρα!... Κί' ἀκούστε ἐδῶ: νά πηγαίνετε σεῖς τὶς πὺ πολλές φορές... Τὰ πράματα δέν πᾶν τώρα καλὰ... Δέν εἶνε ὅπως πρῶτα... Οἱ παράδες τώρα μὲ δυσκολία βγαίνουν... Ὅσα ἔσοδεύουμε ἀπὸ δῶ, πρέπει νά τὰ οικονομοῦμε ἀπὸ ἄλλο μέρος.

Καὶ κατέστρωσε τὸν νέον προῦπολογισμό, κί' ἔκοψε ἀπὸ δῶ, καὶ ἔρραψ' ἀπὸ κεί, κί' ἐφήρμοσε νέες οικονομίες, γιὰ νά ἐπέλθῃ ἰσοζύγιο, ἀπάνω σὲ νέες, δικές του, θεωρίες.

— Πέντε παραπάνω ὅταν ἔσοδεύουμε, δεκαπέντε νά οικονομοῦμε!...

Καὶ ἐφήρμοσε τὸ σχέδιο.

Στεροῦσε περισσότερο τὸν ἑαυτὸ του τώρα γιὰ νά ἰσοφαρίσῃ, ἂν ἦτο δυνατὸν, στὰ ἔσοδα. Κρέας μιὰ φορά τὴν ἑβδομάδα, κάθε Κυριακὴ, ἀγόραζε, καὶ τὸ βράδυ τὸ περνοῦσαν μ' ὅ,τι ἀπόμεινε ἀπὸ τὸ μεσημέρι ἢ μὲ ξηροφάγια! ψωμάκι καὶ τυρί. Ὁ Ρούφουλας καμμιά φορά χτυποῦσε μὲ τὴ γροθιά του κἀνα χοντρὸ καὶ στρογγυλὸ κρεμμύδι, τῶσκαζε καὶ τῶτρωγε μὲ ὄρεξι μεγάλη, βουτώντας τὶς λευκές τὶς σάρκες του μέσα στ' ἀλάτι καὶ λέγοντας καθὼς τῶχαφε μιὰ παροιμία τοῦ χωριοῦ του:

Κρομμύδι κάθε βράδυ, κρομμύδι τὸ πρωτὶ, σίδηρο τὸ σῶμα καὶ καρδιά γερή.

(Ἀκολουθεῖ)



Ὁ Γούλης φοροῦσε ψηλὰ κολάρα κ' εἶχε καὶ μπαστουνάκι.